

Mosaic

Special

...

versuri:
ANDREI BĂDESCU

fotografii:
DANIEL GHINDEA

Înspre nicăieri

Parcă
noaptea s-a lăsat mai rece...
Și parcă
luna-n noapte se-nvelește,
parcă sângele meu curge,
parcă ceața ta îl smulge...

Și dacă
umbrele sub bănci se-ascund,
dacă scurge-s-ar nisipul,
voi clădi cu piatră nouă
fântâna negurii de rouă,

voi bea cu ambii ochi deschiși
scrum solar, parfum de fiere
și dacă mă-nvelesc în fum,
dacă drumul nu e clar
păstra-voi pentru mine un singur pahar.

Și parcă strada e pustie...

Scârțâitul podelei sălii de vals

...este tot ce a rămas

floare de mai și miresmele sale
vesel aluneci încet pe podea
pure bătaii de un zbor de cocori
ah! și ascunsă zâmbești printre măști
aur podoabe vulpine, lupești
antic papier-mâché
întru sferele lumești
frigul cel moale scrâșnește-ntre dinți
șuieră rece de-atâta mișcare
șuieră scrum și timpane și flori

ermetic unește privirea-n privire
statuie de marmur de eros

veselă urgie, zgârii picături!
șuvițe se preling afară, crăpături:
această convenție clasică
te constrânge, dar
acele forme negre nu se-acoperă
cu nicio vioară vieneză
niciun parfum franțuzesc

căci nimeni fața nu îți vede
nici zâmbetul, nici lacrima
un vals numai, un pas
și-nghețatul tău azur.

Încet

Încet
 în jurul nostru se petrece
 lumea,
 viața.
 Galopând în neștire
 precum pursânghi legați la ochi
 nu știm încotro ne-ndreptăm;
 tot ce putem face
 este să alergăm
 încet.
 Să trăim fugind de moarte
 printre ziduri de beton
 peste care anii
 și lichenii cresc
 încet.
 Să treacă secole, decenii,
 clipe,
 iar noi, morții umblători,
 să plutim în derivă,
 în abis,
 încet.
 Trăiesc într-un mușuroi de praf -
 o biată Funică,
 un Slav adormit
 care, când prea tarziu va fi,
 se va trezi din somnul său,
 primind în brațele-i o nouă lume,
 încet.

(*Mozaic Moasil, Nr.7*)

Șevaletul bunicii mele

Șevaletul bunicii mele
 din lemn de stejar, pe alocuri crestă
 de vânt, de nisip și ploaie
 a privit, alături de ceas și de mine,
 mișcări precise, subtile tușuri,
 punctări vivace într-o mare de cenușiu.
 Am privit cu orele, îmi amintesc,
 cum în acea pensulă puteam să locuiesc.
 Dar moștenirea bunicii mele
 e-nvelită azi în luciul compost
 iar tablourile, înecate în aspect murdar,
 culorile - vii, odată - arată mate...
 De ce atârnă greoi un alb fundal
 printre violet, ultramarin și negru?
 De ce formele se pierd împreună,
 curgând în cuburi și pătrate?
 De ce acest cărămiziu
 duhnește prăfuit și anost?

Pentru primul meu tablou am pictat
 un câmp înflorit de primăvară
 plin de urme roșii, bleu și aurii
 și o lopată nouă de argint
 pe noul meu șevalet de cedru.

(*Mozaic Moasil, Nr.17*)

Daltonismul

Daltonismul
e maladia tuturor degenerațiilor,
este blestemul drogaților, filosofilor
și al visătorilor damnați.

Daltonismul
e o privire roz spre adierea vântului
în timp ce un soare iernatic apune
purpuriu
peste casa ta, mușuroi marin.

Daltonismul
e beregata-ți s-o rezezi
și să te orbească-n șuvoaie verzi
chinul, otrava, robia și viața.

Daltonismul
e mușcat din rodul interzis
când cu privirea ta străpunși
vălul vidului din tine.

(*Mozaic Moisi*, Nr.14)

Toamna, la circ

Toamna, la circ
„Veniți azi, cu mic, cu mare!
Derisione poarta își deschide –
La miracole nemaivăzute
Priviți atent și cu stupoare!”
Vocea-i se propagă
plat, apăsător
pe-ale spectatorilor timpane

urmată, după zile lungi și negre,
de o bătaie jalnică de gong.
Unu, doi, trei – și luminile s-au stins;
izbucnesc aplauze scheletice
pentru spectacolul mult așteptat,
insipid interpretat trecutul.
„Urmăriți acum cum Zorro,
Un dresor chiar renumit,
Se aruncă-n guri de tigru,
Fumând dintr-un pachet Marlboro!”
Mulțimea stă cu sufletul la gură –
ochi goi sclipind a viață insufletă
pe expresia lor de marmură,
cioplită fără de cusur –
și totuși negura privirii lor
încotro privește?

Ies din cort. Colind pe-afară.
A toamnă-ncet vântul adie
De douăzeci de ani înapoi.
Frunze cad pentru iernat
și mă bucură compost parfumul
când privesc pe la tarabe
primăverile trecute,
al angoasei tratament,
vândute,
și, la promoție de Sfântul Andrei,
a ghiocelului speranță.

(*Mozaic Moisi*, Nr.16)

Agere tu ante turpis. Ut sit amet egestas in omni. Sed ultrices cursus enim, nec dictum lectus-
gestus sit amet. Eñiam et tortor at libero tincidunt egestas. Mauris consequat consequat nulla, et
omare enim venenatis sit amet.

Secundele ard carmin

privesc în ochii tăi și frământ în al meu suflet
un ceas din scânduri și cărbune și benzină
ofrandă mâinilor tale ce noaptea mă cuprind
să ardem împreună în dulceața ta fină

dar vai! întru nimic se scurge timpul
oricât de bun sfeșnic a fi noaptea
orice scânteie odată se mistuie
devorând materia într-o neîncetată foame
absolută, sfâșietoare, solară
ce frumos arde!... dar cât de mult frige!...
nu vezi cum limbile noastre, flăcări,
ticăie sub cronometru?...

privesc în sufletul tău și frigul se topește
și modelez cu inima cenușile noastre
nu suntem păpuși de sânge și scrum
noi suntem copiii de jar, de arsură și chin
pârjolind secundele dindărăt și-nainte
și vom muri și vom renaște, îți promit,
căci suntem păsări de foc

(Mozaic Moisi, Nr.18)

